

selv om man kunde gaa ind paa, at de svenske Røer havde medbragt Sygdommen fra deres Hjemstavn. Smidlexit blev det undersøgt, om de svenske Røer vare smittede i deres Hjemstavn, idet den danske Regjering sendte Veterinærer til den Gaard i Nærheden af Helsingborg, hvorfra de vare komne. De danske Veterinærer undersøgte saa Forholdene deroppe i Forbindelse med nogle svenske Veterinærer, men det var, saavidt mig bekiendt, ikke muligt at opbage noget Spor af Lungesyge paa denne Eiendom, ligesaa lidt som noget andet Sted i Nærheden eller overhovedt i Sverige. Selv om man altsaa vilde antage, at disse 3 Kreaturer, der kom hertil fra Sverige, og hvis Lungesygdom udbrød her i Landet, havde medbragt Dispositionen dertil fra Sverige, kunde man dog ikke sige, at Lovens Ord vare opfyldte, nemlig, at Sygdommen skulde være udbrudt i Sverige, thi det siger Loven udtrykkelig, at den ondartede Sygdom skal være kommen til Udbrud i det vedkommende Land. Det oprindelige Udskift til Loven brugte et stærkere Udtryk, idet der stod: naar der i det fremmede Land „herseede“ en ondartet Sygdom, men dette blev saa i sin Tid i Rigsdagen forandret til: naar den var udbrudt. Dette maa altsaa forlanges, for at Forbudet skal kunne udstedes, at Sygdommen skal være udbrudt. Er dette ikke Tilfældet, kan dette ikke paavises, saa forekommer det mig, at den høitærede Minister ikke har havt nogen konstitutionel, nogen lovlig Hjemmel til at udstede Forbudet af 16de Marts, og at dette i saa Fald maa tages tilbage. Kan det derimod lykkes den høitærede Minister, der mulig har andre Oplysninger end dem, jeg er i Besiddelse af, at paavise, at Sygdommen er kommen til Udbrud i Sverige, saa bliver det den høitærede Ministers Sag at afgjøre, hvor kort eller hvor længe han vil lade dette Forbud staa; saa er det en administrativ Sag, som det alene tilkommer den høitærede Minister at træffe Afgjørelse om. Altsaa jeg gjentager, at hele Spørgsmaalet beror paa, om den høitærede Minister har været berettiget til at udstede Forbudet eller ikke. Med andre Ord: Er det vist, at der er udbrudt ondartet Lungesyge i Sverige, eller er det det ikke? Jeg tillader mig altsaa at gjentage mit Spørgsmaal til den høitærede Minister: Med hvilken Hjemmel har Ministeren udstedt Forbud mod Indførsel af Kvæg fra Sverige, og naar agtes det ophævet?

Indenrigsministeren (Skeel): Denne Sag, som atter idag kommer til Forhandling i dette Thing, behøver jeg jo ikke at sige, er en Sag, der har havt og har den mest overordentlige Interesse for hele Landet. Nogle af Landets vigtigste Interesser knytte sig til det Spørgsmaal, hvorom denne Førespørgsel dreier sig. Det er derfor ganske naturligt, at Sagen paa forskjellig Maade og ad forskjellige Veie ogsaa her i

Rigsdagen har været Gjenstand for grundig Overveelse og indgaaende Behandling. Det er mange forskjellige Interesser, der her staa paa Spil. Det er navnlig ikke blot af Interesse for Landet, at Lungesygen ikke bliver indbragt her og saar vedvarende Sæde her i Landet, for det ganske overordentlig store Tab's Skyld, som deraf direkte vil følge — og det er jo for at værges sig mod denne Fare, at man har truffet de Foranstaltninger, som kunne genere — men man har ogsaa gjort sit Yderste for at holde Sygdommen borte her fra Landet for de indirekte Tab's Skyld, som den vilde volde. Hvilken økonomisk Interesse, der direkte knytter sig til at holde Lungesygen borte, skal jeg blot løselig angive, idet jeg efter Beregninger om den Skade, som Sygdommen direkte har voldet i andre Lande ved, at Kreaturer ere døde, kan sige, at Skaden hos os efter al Sandsynlighed vilde løbe op til Millioner. Men, som sagt, det er ikke alene de direkte Tab, man maa have for Die, naar Lungesygen eksisterer. De indirekte Tab overgaa endog saa langt disse direkte Tab. Ikke alene forringer denne Sygdom, der jo kan have en overordentlig snigende Karakter, Kreaturenes Produktionsævine i høi Grad — og at der allerede derved vil komme meget store Tab frem, er jo klart —; men det er ikke dermed nok. Et overordentligt for hele Landet føleligt Tab, og et Tab, som man altid med den største Omhyggelighed maa søge at værges sig imod, vilde være det, om vi tabte vor frie Indførsel til England. Dette er en Side ved Sagen, som hidtil med god Grund er bleven betragtet som den, der havde den største Betydning, og som jeg kun har hørt blive forringet af det ærede Medlem her ligeoverfor (Alberti), der har stillet Førespørgselen. Som sagt, da saa mange Interesser knytte sig til denne Sag, og saa mange Interesser lide ved de Foranstaltninger, som Regjeringen har fundet sig foranlediget og forpligtet til at træffe til Betyngelse for Landet, er det ogsaa rimeligt, at der er opstaaet mangfoldige Tvivl om Rigtigheden af, hvad der er sket, om de trufne Foranstaltningers formaalstjenlige Natur, om deres Henfigtsmæssighed og Nødvendighed, Tilstrækkelighed og, som jeg nu hører, ogsaa om deres Lovlighed. Som sagt, disse Tvivl ere naturlige, og de have jo bestaaet, siden Sagen kom frem, og lige til det Sidste. Navnlig have disse Tvivl dreiet sig om, hvad man jo maa sige er Hovedpunktet, hvorvidt vi virkelig have havt den ondartede Lungesyge her

Rettefser.

Sp. 243, §. 7 og 6 f. n.: Ordene „11 Medlemmer til“ udgaa.

— 340, §. 5 f. n.: „ti“, læs: „i“.